

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobkyně: **H. S.**, narozená dne X
státní příslušnost X
bytem v ČR X
zastoupena Sdružením pro integraci a migraci, o. p. s.
sídlem Havlíčkovo náměstí 189/2, 130 00 Praha 3

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2025, č. j. OAM-513/LE-LE05-K01-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo o žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) se neuděluje.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobkyně ve své žalobě nejprve stručně shrnula průběh správního řízení. Obává se újmy z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině z důvodu své menšinové sexuální orientace, která je v domovské zemi trestná. Má strach z rodiny, ochranu před ní u státních orgánů hledat nemůže právě kvůli tomu, že je X. V zemi původu nemá šanci žít jako osamělá X samostatně. Ve svých X letech byla poprvé znásilněna, v dětství podstoupila i obřízku. Ve X letech byla nedobrovolně provdána za staršího muže. Po rozvodu se vrátila do domu otce v X, začala zkoumat svou sexualitu. Rozhodla se přivydělat si prostitucí s klientkami, což je v X běžná forma snahy o zlepšení vlastního postavení mezi rozvedenými ženami. Postupem času navázala blízký vztah s jednou ze svých zákaznic. Na podzim roku X přišel její otec, vážený X, připomenout žalobkyni čas noční modlitby, překvapil obě ženy při X. Na základě tohoto incidentu ji rodina zavrhlá. Otcův učedník ji varoval v listopadu nebo prosinci roku X, že je v plánu její otrava. Po příchodu domů jí nevlastní matka přichystala misku rýže, žalobkyně ji záměrně nejprve nabídla dětem, čemuž macecha zabránila. Později našla pokrm vyhozený, což se u nich doma běžně neděje. Usoudila, že si nemůže dovolit zůstat, sbalila si věci a odešla ke spolužačce, která jí umožnila se skrývat, než vycestovala počátkem dubna X do
3. X. Tam byly žalobkyni v tísní nabídnuty letenka a doklady výměnou za prostituci formami, s nimiž původně nesouhlasila. Posléze přicestovala na falešný doklad a podala v tranzitním prostoru pražského letiště žádost o mezinárodní ochranu.
4. Dále uvedla, že žalovaný se v řízení dopustil vad, když byl její právní zástupkyni odepřen přístup na pohovor, uvedl nepravdivé informace do protokolu týkající se zdravotního stavu a nutil žalobkyni účastnit se správních úkonů i přes silné bolesti. Chybnost tohoto postupu potvrdil zdejší soud v rozsudku ze dne 12. 5. 2023, č. j. 4 A 12/2023-41. Došlo k průtahům v řízení, když byl nový pohovor se žalobkyní proveden až po 13 měsících. Zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí je maximálně 18 měsíců, v tomto případě bylo rozhodnutí vydáno po 23 měsících, čímž byl porušen § 3 a § 6 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále „s. ř.“) ve spojení s § 27 odst. 1 a 3 zákona o azylu. Žalovaný dále odůvodnil své rozhodnutí nevěrohodností žadatelky na základě rozporů mezi doplňujícím a prvním pohovorem, i když tento neměl být použit jako procesně vadný. Žalovaný porušil celou řadu zásad pro vedení takového správního úkonu. V nyní napadeném rozhodnutí zdravotní stav bagatelizuje, stejně jako skutečnost, že došlo k porušení právních předpisů, jelikož osobou vedoucí pohovor byl muž. Vzhledem ke kladení otázek k němu žalobkyně nejenže neměla důvěru, ale neměla prostor podávat komplexní výpovědi, byla hrubě přerušována, navíc pociťovala bolesti. Výpovědi z prvního pohovoru jsou kusé, příběh neplyne souvisle.
5. Dále namítla, že mezi výpověďmi není rozpor. Popis reakce otce se nevylučuje, naopak je vzájemně komplementární, žalobkyně byla navíc napodruhé dotazována na to, co otec „viděl“, nikoliv co „řekl“, a soustředila se tak na vizuální stránku věci. Žalovaný vydedukoval, že otec mlčel, a založil na tom své rozhodnutí. Žalovaný navíc nezohlednil, že žalobkyně není rodilou mluvčí francouzštiny, což ovlivňuje kvalitu

jejího vyjadřování v tomto jazyce. Není pravda, že žalobkyně podepsala protokol bez námitek, naopak pracovník žalovaného strávil opravami protokolu téměř půl hodiny, pětinu času pohovoru. Ani výpovědi týkající se otcových výhružek nejsou v zásadním rozporu, nesvětlují pokaždé jinou část příběhu žalobkyně. Žalovaný překroutil tvrzení o okamžiku první hrozby, který se ve výpovědích nemá shodovat. Tvrzení žalovaného jsou v rozporu s obsahem protokolů. Jen stěží mohla vypovídat o druhém pokusu o otravu, když jí nebylo umožněno souvisle vypovídat. Není zřejmé, jak dospěl žalovaný k závěru, že ji učeň kontaktoval prve telefonicky a podruhé osobně, ve francouzštině se vyjadřují tyto dvě činnosti stejnou frází, může jít o chybu v tlumočení. Pokud jde o posun v datech, je to způsobeno velkým časovým odstupem od prvního pohovoru.

6. Ohradila se i proti stereotypům, jichž se měl žalovaný dopustit, například použitím dehonestující zdobněliny pro osoby sexuální orientace, k níž se hlásí i ona. Není zřejmé, jaký je vztah mezi LGBT bary a prostitucí, když jde především o místo setkávání v bezpečném prostředí, nikoliv provozování sexuálních aktivit. Prostituce, navíc X, probíhá v X v drtivé většině případů skrytě. Úvaha, že žalobkyně nechodí do barů, kde se nacházejí gayové-muži, a tudíž nemohla tento druh činnosti provozovat, je zcela nelogická. Za tímto účelem chodila na místa známá touto činností, žalovaný nicméně nepřipouští, že by šlo o prostituci X, zjevně si tedy nezjistil dostatečné informace o zemi původu. Naopak jsou tvrzení žalobkyně plauzibilní. Rozhodnutí k tomu obsahuje předsudky o ženské sexualitě, kdy může jít o způsob vyrovnání se s prožitým traumatem, tím spíše v zemi jako je X, kde 90 % žen prošlo obřízkou.
7. Žalovaný žalobkyni primárně nevěří její X orientaci. Vychází přitom z toho, že na otázku, zda ji přitahují X, odpověděla, že momentálně nemá žádnou chuť ani preference, což však řekla po X měsících v azylovém zařízení s konstantními zdravotními problémy. Žalovaný zhodnotil popis vztahu jako odosobněný a nepřesvědčivý, není však zřejmé, na základě čeho tak soudí. Pracovnice vedoucí pohovor žalobkyni neumožnila souvisle vypovědět, naopak ji přerušovala, tlumočnice poté překládala z paměti po krátkých větách, což má na obsah protokolu též vliv. Správní úkon byl veden značně necitlivě. Není rozhodující, zda žalobkyně svou sexuální identitu projevuje navenek, ale zda má žalobkyně odůvodněný strach z pronásledování.
8. Navrhla, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k novému projednání a rozhodnutí.
9. V poznámkách pod čarou jako důkazní návrhy uvedla následující dokumenty: zprávu Immigration and Refugee Board of Canada –X– The situation of sexual minorities, including legislation; the treatment of sexual minorities by society and the authorities; state protection and support services available to victims, ze dne 21. 9. 2017 (odkaz nefunkční), příručku EUAA – Praktická příručka úřadu EASO: Osobní pohovor, z prosince 2014, dokument Úřadu vlády České republiky: Vládní strategie rovnosti a odstraňování bariér důstojného života LGBTI+ lidí v ČR 2021–2026, z blíže neurčeného data, zprávy agentury UNAIDS za roky 2018 a 2024, dokument Comité national de lutte contre le SIDA (2012): Estimation de la taille de professionnelles du sexe (PS) dans la ville de Conakry, patrně z roku 2012, (odkaz nefunkční), článek ze serveru Kumpital.com: Conakry: les marchés seront fermés au public entre 20 heures et 5 heures du matin (décision), ze dne 12. 8. 2022, článek ze serveru X.com: Commune de Lambanyi: Pourquoi le marché de Kiroti a été démolí?, ze dne 9. 1. 2025, článek ze serveru Theconversation.com: 'For the very first time I really enjoyed sex!' – how X escort

agencies became a form of self-care in Japan, ze dne 20. 11. 2024, a článek ze serveru Gomag.com: The Netherlands' Only X Escort Agency & Honest Conversations About Queer Women Buying Sex, ze dne 28. 8. 2019.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zrekapituloval dosavadní průběh řízení a žalobní argumentaci. Nesouhlasil s ní, neboť měl za to, že důvody pro udělení mezinárodní ochrany nebyly naplněny, a odkázal v tomto směru na správní spis a napadené rozhodnutí. Posoudil i žalobkyní dokládané materiály, z nichž některé zařadil mezi podklad\ pro rozhodnutí. Tvrzeným důvodem žádosti jsou problémy žalobkyně s její rodinou z důvodu sexuální orientace žalobkyně. Má za to, že všechny uvedené skutečnosti byly zváženy a žalobkyni byl poskytnut odpovídající prostor pro výpovědi a odstranění rozporů v nich. V podrobnostech odkázal na napadené rozhodnutí. Trvá nicméně na tom, že ve výpovědích jsou rozpory, které nelze přehlédnout, a že v tomto ohledu postupoval v souladu s judikaturou. Žalovaný dále nesouhlasil s hodnocením postupu svého pracovníka s tím, že si žalobkyně mohla stěžovat dříve, a tato argumentace je použita až nyní v žalobě. Na uvedeného zaměstnance nebyly dosud stížnosti, tvrzení jsou předkládána bez důkazů. Dále se věnoval otázce použité terminologie, zmínil, že uvedený termín není nutně pejorativní, záleží vždy na kontextu. Má za to, že nebyl použit ponižujícím nebo neuctivým způsobem.
11. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta jako nedůvodná.

IV. Replika žalobkyně

12. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného předně setrvala na skutkové i právní argumentaci uvedené v žalobě.
13. Zdůraznila dále, že tvrzení žalovaného o poskytnutí velmi širokého prostoru pro vysvětlení rozporů je účelové a maskuje jeho vlastní nezákonný postup. Rozsah spisového materiálu a doplňující vyjádření žalobkyně nejsou podle žalobkyně důkazem vstřícnosti správního orgánu, nýbrž důsledkem toho, že žalovaný úvodní fázi řízení zatížil hrubými procesními vadami. S odkazem na rozsudek zdejšího soudu ze dne 12. 5. 2023, č.j. 4 A 12/2023-41, poukázala na to, že žalovaný při úvodním zjišťování údajů zcela ignoroval doloženou zranitelnost žalobkyně, odepřel jí přítomnost právní zástupkyně a nezajistil k úkonu osobu stejného pohlaví. Žalobkyně byla úkony nucena absolvovat ve fyzických bolestech a bez adekvátní právní a psychologické podpory. Pokud se žalovaný následně – po X měsících – pokusil tyto vady zhojit konáním nového pohovoru, je podle žalobkyně nepřijatelné, aby nyní dovozoval nevěrohodnost žalobkyně z rozporů mezi těmito výpověďmi.
14. Tvrzení žalovaného, že pečlivě posuzoval výpovědi v jejich vzájemných souvislostech, je tak podle žalobkyně vnitřně rozporné. Pokud je jedním ze srovnávaných podkladů procesně nepoužitelný protokol, nelze z něj dovozovat platné „vzájemné souvislosti“. Údajné rozpory, které žalovaný nyní tvrdí, nejsou důkazem nevěrohodnosti žalobkyně, ale důsledkem toho, že jako správní orgán nerespektoval její zranitelnost a vystavil ji výslechu v podmínkách, které předem vylučovaly zjištění skutečného stavu věci. Žalobkyně navíc žalovaným identifikované rozpory nepovažuje za nijak významné. Bylo podle žalobkyně na žalovaném, aby prokázal či vyvrátil pravdivost tvrzení žalobkyně, a to buď zcela jednoznačným zjištěním přesných okolností případu, anebo alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti

jeho úsudku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Azs 103/2007-63 ze dne 27. 3. 2008). V projednávané věci však žalovaný podle žalobkyně tomuto standardu nedostál a omezil se pouze na poukazování na nevýznamné nesrovnalosti mezi úvodním úkonem, který byl zatížen závažnými procesními vadami, a pohovorem vedeným s odstupem třinácti měsíců od podání žádosti o mezinárodní ochranu.

15. Dále žalobkyně setrvala na svých tvrzeních ohledně jednání pracovníka žalovaného, který měl vůči ní jednat neprofesionálně a neempaticky. Z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 26. 4. 2026 je přitom podle žalobkyně zřejmý způsob, jakým jí byly kladeny otázky, když žalobkyně byla od počátku omezena strukturou uzavřených otázek a nebyl jí umožněno volné vyprávění. Z protokolu je rovněž patrné, že pracovník žalovaného neměl nezaujatý a otevřený přístup, který je při vedení pohovoru vyžadován. Způsob formulace jednotlivých otázek svědčí spíše o snaze zpochybňovat tvrzení žalobkyně a vytvářet zdánlivé rozpory v její výpovědi. Konkrétně přitom poukázala na otázky 23, 24, 27 a 43. Z obsahu protokolu je tak podle mínění žalobkyně zřejmé, že vedení pohovoru bylo spíše konfrontační než objasňující.
16. Dále žalobkyně poukázal na tož, že jí zmíněný sociokulturní kontext a nevhodná terminologie použitá žalovaným v průběhu řízení i v napadeném rozhodnutí přímo ovlivnily způsob vedení pohovoru i kvalitu zjišťování skutkového stavu. Žalobkyně podotkla, že profesionální výkon veřejné správy předpokládá používání aktuální a odborné terminologie. Termíny, jako je „X“, které jsou nevhodné či infantilizující, a současně kladení stereotypizujících otázek jako „*Jak se projevujete, že jste X?*“ svědčí o nedostatečné znalosti reality skupiny osob, o jejichž postavení a ochraně žalovaný rozhoduje. Argumentace žalovaného, že tento termín používají i samotné X, je v kontextu správního řízení irelevantní. Existuje rozdíl mezi situací, kdy člen určité komunity používá určité označení v rámci vnitřního diskurzu, a situací, kdy jej používá orgán veřejné moci v řízení o udělení mezinárodní ochrany.

V. Obsah správního spisu

17. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
18. Žalobkyně podala dne 21. 4. 2023 žádost o udělení mezinárodní ochrany (dále jen „žádost“). Při poskytnutí údajů dne 26. 4. 2023 sdělila, že se narodila v X, region X v X, je X státní příslušnicí, národnosti X, dohovoru se francouzsky a jazykem X. Vyznává X, je členkou politické strany X. Je rozvedená, její dvě nezletilé dcery žijí s otcem v X. Má X, jinak je zcela zdravá. Ve vlasti naposledy bydlela v X, ve čtvrti X. Ze země původu vycestovala nejprve X. X. X letecky do X, kde zůstala asi tři týdny a živila se prostitucí, aby si vydělala. Paní, pro níž pracovala, jí posléze sehnala francouzský doklad totožnosti, s nímž přiletěla. Dne X. X. X odletěla z Egypta do Prahy, kde chtěla jen přestupovat na navazující let do Paříže. O mezinárodní ochranu žádá poprvé, je v zemi původu ohrožená ze strany rodiny kvůli své sexuální orientaci, rodiče se ji pokusili otrávit. Opustila tak svou zemi a požádala o azyl.
19. Pohovor k žádosti byl s žalobkyní proveden dne 26. 4. 2023. Při tomto úkonu uvedla, že z X odjela na pas země původu, vyřídila si jej bez problému. Potíže při vycestování neměla. Pro cestu z Egypta by potřebovala vízum, proto jí pomohla ta paní, pro níž pracovala a obstarala jí francouzský doklad totožnosti. Původně měla letět do Vídně, na

letišti ji zdrželi, prohlíželi si její pas a letadlo jí uletělo. Posléze jej zničila a cestovala na francouzský doklad totožnosti do Prahy. Prostitucí se živila, protože si potřebovala vydělat na cestu do Evropy. V X pracovala sama na sebe. Předtím byla vdanou ženou v domácnosti, takto se začala živit po rozvodu. Vdala se ve svých X letech v roce 2000, k rozluce manželství došlo asi v roce 2018, po smrti matky. V manželství zůstávala kvůli ní, posléze žádný problém nebyl. Oznámila manželovi, že se chce rozvést, před X, do X měsíců tuto žádost nestáhla, a tudíž „to platí“ podle pravidel X. Šlo o nucený sňatek, muži se jí hnusí. Jako X nemá v X žádná práva, děti jsou v péči otce. Po rozvodu udržovala vztahy se ženami. Otec ji jednou přistihl s kamarádkou, s níž udržovala vztah, řekl to staršímu bratrovi, který vše začal. Pokusili se ji otrávit, protože se pak nezkoumá příčina smrti. Otec jí začal vyhrožovat, řekl jí, že je to proti X náboženství a je mrtvá. Dali jí jed od jídla. Nevěřila, že by jí chtěla rodina něco takového udělat. K otci chodí mnoho lidí, je X. Jednomu mladíkovi řekl, že je X, a tento muž posléze žalobkyni volal, že si má dát pozor, neboť ji chce otec otrávit. Je to otcova pravá ruka, studuje u něj. Přišla domů a byla pro ni připravená porce rýže, v níž byl jed. Pojala podezření, zkusila ji nabídnout dětem, ostatní jí ale řekli, že si ji má sníst, neboť děti už jedly. Nechala jídlo, nikdo si jej nevzal. Stalo se to v prosinci 2022. Poté odešla z domu, bydlela tři měsíce u kamarádky a poté odešla z X. Otec její sexuální orientaci zjistil v listopadu nebo prosinci 2022. Jiné potíže ve vlasti neuvedla. V X je ohrožená ze strany své rodiny. Svou sexuální orientaci si uvědomila, když byla vdaná, chtěla zkusit něco jiného, ale po dobu sňatku to nešlo. Prostituovala jen pro ženy, v X i Egyptě. V Evropě má jen vzdálenou sestřenicí v Německu, chtěla do Francie, ale zůstane tam, kde dostane ochranu. Další skutečnosti neuvedla, žádné materiály nedoložila, využila práva zpětného přetlumočení pohovoru, nicméně námitky nevznesla.

20. Ve spise je dále založeno odborné vyjádření Ředitelství služby Cizinecké policie, oddělení hraniční a pobytové kontroly, skupiny dokladů, z téhož dne, č. j. CPR-X-X/PŘ-X-X, jímž byla posouzena pravost žalobkyní předloženého průkazu totožnosti Francouzské republiky. Plyne z něj závěr, že doklad, ač sám pravý, byl pozměněn výměnou fotografie a změnou údajů v něm uvedených; žalobkyně, která jej předložila, není jeho oprávněným držitelem. Totožnost byla tak zjištěna prostřednictvím čestného prohlášení dne 26. 4. 2023. Dále se ve správním spise nachází úřední záznam – hlášení o mimořádné události ze dne 23. 4. 2023, kdy měla být žalobkyně převezena do Ústřední vojenské nemocnice v Praze, neboť si stěžovala na silné krvácení z hemoroidů. Posléze byla převezena zpět do střediska, pod sedativy, nicméně ve stabilizovaném stavu bez nutnosti hospitalizace.
21. Rozhodnutím ze dne 26. 4. 2023, č. j. OAM-X/LE-LEX-LEX-NV-X, žalovaný podle § 73 odst. 3 písm. a) a b) nepovolil žalobkyni vstup na území České republiky, a to do 19. 5. 2023 podle § 73 odst. 4 téhož zákona, jelikož se policii prokazovala pozměněným dokladem a nepodařilo se její totožnost ověřit. Ve správním spise je dále založena žádost o stanovení nového termínu pohovoru a jeho provedení osobou stejného pohlaví, kterou podala žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce, a odpověď žalovaného, obojí ze dne 26. 4. 2023. Výše uvedené rozhodnutí o nepovolení vstupu na území bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2023, č. j. 4 A 12/2023-41, jelikož v řízení vyšly najevo indicie (zejména písemné vyjádření právní zástupkyně), že žalobkyně je obětí obchodování s lidmi, a tedy je zranitelnou osobou podle § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Rovněž došlo k významnému zásahu do jejích práv, jelikož se nemohla správních úkonů účastnit její právní zástupkyně a nebyly vedeny osobou

- stejného pohlaví, i když o to žalobkyně žádala. Nic naopak nenasvědčuje tomu, že by její tvrzení byla nevěrohodná, rozpory lze vysvětlit právě tím, že nebyla přítomna osoba stejného pohlaví, a žalobkyně tak mohla mít zábrany určité skutečnosti sdělit. Žalovaný neumožnil rozpory mezi poskytnutím údajů a pohovorem vysvětlit, opominul písemné vyjádření žalobkyně, a nevzal v potaz ani náhlou potřebu zdravotního ošetření dne 23. 4. 2023.
22. Právní zástupkyně žádost o mezinárodní ochranu písemně doplnila dne 31. 5. 2023. Vyjádřila se v ní k neumožnění její účasti na pohovoru, jeho průběhu, kdy neměl pracovník vedoucí tento správní úkon vzít v úvahu informace mu sdělené (velké bolesti, žádost o účast právní zástupkyně a vedení pohovoru osobou stejného pohlaví). Část pohovoru o znásilnění není v protokolu nikde zaznamenána. V X je LGBT komunita perzekvovaná, snaha hledat ochranu u státních institucí by mohla být kontraproduktivní a způsobit pronásledování. Dále uvedla, že je třeba považovat žalobkyni za zranitelnou osobu, a informovala o změně její doručovací adresy. K závěrům výše uvedeným směřují i vyjádření organizace La Strada Česká republika, o. p. s., které jsou rovněž součástí správního spisu, ze dne 9. 5. 2023 a 30. 6. 2023.
23. Dále je ve správním spise založeno sdělení Krajského ředitelství policie České republiky, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových kontrol, ze dne 18. 3. 2024, č. j. KRPA-X-X/ČJ-X-X-X, týkající se provedených pobytových kontrol. Z něj plyne, že tyto byly provedeny celkem čtyřikrát, a to dne 4. 3., 7. 3., 14. 3. a 15. 3. 2024, až při poslední z nich bylo zjištěno, že se v posledním patře nachází byt organizace La Strada, sociální pracovnice v něm přítomná kontrolujícím policistům sice potvrdila, že žalobkyni zná, nicméně jim nemůže sdělit údaje o pobytu s ohledem na mlčenlivost. K tomuto postupu se uvedená organizace vyjádřila dne 19. 3. 2024 s tím, že s ohledem na § 100 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, jsou její zaměstnanci vázáni mlčenlivostí ohledně pobytu žalobkyně. Dále žalovaný do spisu založil usnesení Ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorátu cizinecké policie na mezinárodním letišti Praha – Ruzyně, ze dne 4. 5. 2024, č. j., CPR-15831-54/PŘ-2023-930504, jímž se řízení přerušuje do pravomocného skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany.
24. Dne 29. 5. 2024 byl se žalobkyní proveden doplňující pohovor za účelem zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Uvedla, že bere pilulky X, má X, užívá mast X na X. Když má problémy se X, jde k lékaři, ohledně bolesti X je zatím vyšetřována. Žádnou konkrétní léčbu nicméně nezačala. Prošla X, X, více vyšetřeními X, byla i na zobrazení. Důvodem bylo, že byla ošetřena v době, kdy pobývala na letišti, poté jí bylo stále špatně, byla hospitalizována. Léky na anémii nezabíraly, lékař si myslel, že by to mohla být tropická nemoc. Též jí byla diagnostikována hepatitida typu B. Ještě jí budou vyšetřovat. Stále ji bolí břicho, což zasahuje do jejího života, neví, zda bude moci např. pracovat. Bolest se zvětšuje a pohybuje se. Po rozvodu se vrátila k otci a žila tam i se svou nevlastní matkou jako rodina. Měla trochu peněz na jídlo, pro své potřeby dělala „špinavou práci“, prostituovala. Začala s tím po rozvodu, jsou místa, čtvrti, kde se klienti sháňejí, bary, restaurace. Ona pracovala ve čtvrti X. Začala, jelikož neměla zdroj příjmů. Není to obvyklé, děje se to tajně. Vyhledávaly ji pouze ženy, a to převážně v barech. Neřekla by, že jsou mezi prostitutky poznávací znaky, přicházeli za ní i muži, ty vždy odmítla, chodila pouze se ženami. Jde o interval od rozvodu k odjezdu. Klientek bylo mnoho, potřebovala peníze. Nebylo to každý den, už má dlouho zdravotní problémy, v té době to neprobíhalo. Cena se odvíjela od společně strávené doby, částka není pevná.

Klientky našla, jde o omezený okruh lidí, kteří si mezi sebou vyměňují kontakty. V baru nebyla každý den, když si člověk klientky najde, tak si jej též najdou doma. Občas se dá do baru vrátit a najít si další zákaznice. Někdo si ji vzal domů, někdo do hotelu či motelu, podle preference. Uvedla jméno jednoho takového podniku. Neví, zda měla rodina o jejích aktivitách povědomí, možná měli podezření. Když jde žena ven sama, většinou je to kvůli tomu, aby dělala něco nekalého. Z domu vycházela, když se cítila dobře, tak dvakrát třikrát do týdne. Vlast se rozhodla opustit po vyhrožování otce, začalo to v září či říjnu 2023, v prosinci téhož roku opustila dům rodičů, byla v X. Nemyslí si, že se svou sexuální orientací narodila, jde spíše o volbu na základě životních zkušeností. V X letech byla znásilněna, ve X nuceně provdána, kvůli matce. Po její smrti a rozvodu začala s prostitucí, ale nikoliv s muži, s nimiž zažila násilí. Učinila i nějaké konzultace v tomto směru, změna sexuálních preferencí může být způsobena obřízkou. Momentálně neví, zda si má mezi ženami a muži vybrat, v Egyptě byla nucena dělat různé věci, byla znechucena, momentálně nemá žádnou preferenci. Neřekla, že X prostitute v X je neobvyklá, nýbrž že jde o fenomén nový a omezený. Potřebovala peníze, nechtěla prožívat určité zkušenosti s muži. Sledovala lidi v cizině, kteří dělali coming out. Měla přítelkyni, s níž se milovaly. Vztah trval rok a půl, pro veřejnost byly kamarádky. Znály se dlouho, vztah udržovaly v roce 2023. Tato žena partnerství zprvu odmítala, měla obavu, že z toho bude v X problém, ujišťovala ji, že to musí být přísné tajemství. Vždy, když u žalobkyně nocovala, zavíraly dveře pokoje, jednou to však zapoměly udělat. Otec přišel zaklepat, aby ji vzbudil na modlitbu, žalobkyně neodpověděla, tento příbuzný otevřel dveře a překvapil je. Byly nahé, objímaly se, ani se dvakrát nepodíval, když zavřel dveře, byl šokovaný. Přítelkyně opustila dům v noci sama, je to komplikované. Žalobkyně v domě zůstala, následujícího dne s ní otec nemluvil. Z domu odešla asi po třech týdnech až měsíci. Když pocítila hrozbu poprvé, zůstala, podruhé již nemohla. Poprvé ucítila hrozbu, když ji jeden muž zavolaal a varoval ji, že mluvil se svým učitelem (otcem), dávej si pozor, když Ti dají jídlo samotné, tak jej nejez. Přišla domů, macecha jí řekla, že má rýži a může jíst, neměla hlad. Podruhé dali její jídlo stranou, vzala jej, šla ven a nabídla dětem, nicméně macecha ji usměrnila, že ty již jedly. Pokrm na místě zůstal, nikdo se jej nedotkl. Běžně se znovu ohřeje, nicméně porce určená žalobkyni skončila ráno v popelnici. Proto si sbalila věci a odešla. Šla ke kamarádce ve stejném městě, kde zůstala až do odjezdu. Nemyslí, že by její přítelkyně měla nějaké problémy, nic jí neříkala. Pro vystavení pasu předložila vnitrostátní průkaz totožnosti, osvědčení o pobytu, rodný list a fotografii, svolení rodiny nepotřebovala. S muži navazovala styky v Egyptě. V ČR problémy nemá, nikdo ji tu nezná, sexuální orientace není na první pohled viditelná. Další skutečnosti uvést nechtěla, žádné důkazy nedoložila, nicméně její právní zástupkyně požádala o přečtení protokolu a vznesla k jeho obsahu námitky. Ty se týkaly baru, kam muži za účelem prostituce nechodí, tento druh činnosti mezi ženami je vzácný. Sledovala i jiné X, jak dělali coming out. Dále namítla nesprávný překlad incidentu s otcem, kdy se měly ženy nikoliv objímat, ale líbat, byť podle tlumočnice může tentýž výraz ve francouzštině znamenat obojí. Je dále možné, že žalobkyně si špatně vyložila otázku na časový okamžik odchodu z domu, a myslela tím nikoliv měsíc od incidentu s otcem, ale od pokusu o otravu. Ohledně Egypta hovořila o prostituci, nikoliv o vztazích. Závěrem zmínila, že otázka „jak jako X vedete běžný život“ je nevhodná, s ohledem na tvrzené prožitky žalobkyně. K obsahu pohovoru se vyjádřit nechtěla.

25. Následně žalobkyně do správního spisu založila Zprávu o průběhu psychologického poradenství ze dne 25. 4. 2024. Plyne z ní, že od ledna 2024, kdy začala na terapii cca jednou týdně docházet, se stav žalobkyně zlepšuje. Dříve zůstávala v poskytnutém bytě, neměla sílu na jakoukoliv aktivitu, přetrvávaly psychické (traumatické vzpomínky, nespavost) i fyzické potíže. Její stav se nicméně zlepšuje, žalobkyně si přeje se zapojit do pracovního procesu, nebo alespoň působit jako dobrovolník, nastavuje si denní režim, sociálně interaguje. Dále založila několik informací o zemi původu, jmenovitě Informaci Spolkového úřadu pro migraci a uprchlíky č. 26 –X: Mrzačení pohlavních orgánů, nucené sňatky a domácí násilí z června 2020, v němčině, a následně její český překlad, Zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu lidských práv v X v roce 2023 ze dne 22. 4. 2024, v angličtině, a Zprávu o X rakouského centra ACCORD do rakouského Červeného kříže z prosince 2023, v angličtině, a její český překlad.
26. Žalovaný do spisu založil několik zpráv o zemi původu, které si sám opatřil. Jde o Zprávu Ministerstva zahraničních věcí o dodržování lidských práv za rok 2022 – X, překlad vybraných částí, ze dne 20. 3. 2023, přeložené dne 13. 9. 2023, Zprávu Centra pro dokumentaci a výzkum (CEDOCA) Úřadu generálního komisaře pro uprchlíky a osoby bez státní příslušnosti (CGRA), Belgické království –X– Sexuální a genderové menšiny, ze dne 30. 10. 2023, přeloženou dne 13. 5. 2024, Informaci OAMP –X– Bezpečnostní a politická situace v zemi, vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 13. 9. 2023, Informaci MZV ČR, č. j. 112070-6/2024-MZV/LPTP – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, ze dne 24. 6. 2024, a Informaci MZV ČR, č. j. 112072-6/2024-MZV/LPTP, ze dne 21. 6. 2024 –X–X prostituce, ze dne 8. 7. 2024.
27. Seznámení s podklady se konalo dne 23. 8. 2024. K němu se dostavila pověřená zaměstnankyně zástupce žalobkyně, podklady pro rozhodnutí si ofotila a uvedla, že se k nim vyjádří ve lhůtě, kterou jí žalovaný poskytl v délce 14 dnů. Následně se žalobkyně podrobně vyjádřila k jednotlivým zprávám, z nichž vyplývají informace, které azylový příběh žalobkyně podporují (Zpráva MZV USA), nebo jsou kusé a podstatné informace z nich nelze zjistit (Informace OAMP o bezpečnostní a politické situaci v zemi). K informacím zpracovávaným MZV ČR poté uvedla, že jsou velmi generické, vypracované zastupitelským úřadem v X (tedy v jiné zemi, než ze které pochází žalobkyně) a vztahují se zcela nespecificky k „X“. Zpráva o X prostituci je navíc v rozporu s dostupnými jinými informacemi o zemi původu. Toto jednání je kriminalizováno, a pozornost nevyvolává právě kvůli tomu, že se odehrává v soukromí. Jestliže se perzekuce dopouštějí nestátní aktéři a veřejné instituce odmítají zasáhnout, jde o pronásledování ve smyslu Ženevské úmluvy. Zpráva centra CEDOCA poté potvrzuje, že situace LGBT komunity není v zemi původu dobrá, nicméně se téměř nevěnuje situaci žen.
28. Součástí správního spisu je i několik vyrozumění o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí, a to ze dne 23. 2. 2024 (o tři měsíce, do dne 26. 5. 2024, jelikož žalovaný shromažďoval zprávy o zemi původu), ze dne 24. 5. 2024 (o dva měsíce, do dne 26. 7. 2024, jelikož žalovaný vyčkával provedení pohovoru), ze dne 26. 7. 2024 [o dva měsíce, do dne 26. 7. 2024 (pozn. soudu: jde o zjevnou tiskovou chybu, správně má být do dne 26. 9. 2024), jelikož žalovaný vyhodnocoval výsledky pohovoru a shromažďoval další podklady].
29. Žalobkyně následně podala dne 16. 1. 2025 žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 s. ř., a to ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců. Důvodem

této žádosti bylo, že byla překročena lhůta pro vydání rozhodnutí podle § 27 odst. 2 a 3 zákona o azylu. Od srpna 2024 nebyl žalovaný s žalobkyní v kontaktu, lhůta pro vydání rozhodnutí uplynula dne 26. 10. 2024 marně. Prodlužování průkazu pouze o pár měsíců neúměrně zatěžuje žadatelku, která je ve zranitelném postavení. Každé pracovní povolení, které si musí po uplynutí platnosti průkazy vyžádat, je navíc nově zpoplatněno. Navrhla proto, aby nadřízený správní orgán podle § 80 odst. 4 písm. b) zákona o azylu věc převzal.

30. Následně žalovaný vydal dne 25. 2. 2025 napadené rozhodnutí. Žalovaný v jeho odůvodnění uvedl, že důvodem žádosti jsou problémy žadatelky s rodinou z důvodu její sexuální orientace. Nebylo zjištěno, že by žalobkyně byla azylově relevantním způsobem pronásledována. Zmínil, že tvrzení žalobkyně považoval za nevěrohodná, a to z důvodu rozporů v tvrzeních mezi prvním a doplňujícím pohovorem, týkajících se incidentu s otcem a prostituce, a azyl neudělil. Stejně postupoval v případě azylu humanitárního, neboť tu nebyla žádná zvláštního zřetele hodná okolnost. Stejně tak neudělil doplňkovou ochranu, jelikož shledal její azylový příběh nevěrohodným a nedospěl k závěru, že by jí hrozila ve vlasti vážná újma. Stejně tak nebylo zjištěno, že by byla rodinným příslušníkem osoby mezinárodní ochranu již požívající, a azyl, resp. doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny jí tak udělen rovněž nebyl. Napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 24. 3. 2025 jeho předáním žalobkyni ve smyslu § 31a zákona o azylu ve spojení s § 24a odst. 1 téhož zákona.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

31. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) a § 32 odst. 9 zákona o azylu.
32. Soud ve věci rozhodl bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně se v poskytnuté lhůtě nevyjádřila, žalovaný s takovým postupem vyslovil výslovný souhlas ve svém vyjádření k žalobě.
33. Podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o azylu *„[p]ro účely tohoto zákona se rozumí (...) i) zranitelnou osobou zejména nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilým dítětem nebo rodič nebo rodina se zletilým dítětem se zdravotním postižením, osoba starší 65 let, osoba se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotná žena, oběť obchodování s lidmi nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí.“*
34. Podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu *„[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“*

35. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“
36. Podle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu „[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.“
37. Podle ustanovení § 23 odst. 5 zákona o azylu „[z] důvodů hodných zvláštního zřetele nebo na výslovnou žádost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zajistí ministerstvo vedení pohovoru, a je-li to v jeho možnostech, i tlumočení osobou stejného nebo opačného pohlaví; to neplatí, pokud se ministerstvo důvodně domnívá, že žádost je založena na skutečnostech, které nesouvisí s obtížemi žadatele o udělení mezinárodní ochrany při předkládání důvodů žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“
38. Podle ustanovení § 27 odst. 1 zákona o azylu „[r]ozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany vydá ministerstvo do a) 6 měsíců ode dne, kdy byly poskytnuty údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nebo b) 3 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí soudu o zrušení rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany a o vrácení k novému projednání; jde-li o věcně nebo právně složitý případ, lze rozhodnutí vydat do 6 měsíců, a pokud je to stále nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, lze výjimečně rozhodnutí vydat do 9 měsíců.“
39. Podle ustanovení § 27 odst. 2 zákona o azylu „[l]hůtu pro vydání rozhodnutí podle odstavce 1 písm. a) lze prodloužit až o 9 měsíců, pokud a) jde o případy věcně nebo právně složité, b) je současně podán velký počet žádostí o udělení mezinárodní ochrany, nebo c) žadatel o udělení mezinárodní ochrany neplní povinnosti podle tohoto zákona, a proto nelze rozhodnout ve lhůtě podle odstavce 1.“
40. Podle ustanovení § 27 odst. 3 zákona o azylu „[p]okud je to nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, lze výjimečně prodloužit lhůtu podle odstavce 2 až o 3 měsíce.“
41. Žalobkyně proti rozhodnutí vznáší řadu dílčích námitek, které již v žalobě rozčlenila do několika skupin. Za prvé, řízení je zatíženo zásadními vadami, způsobující jeho nezákonnost a nepřezkoumatelnost. Pohovor byl proveden nestandardně, osobou opačného pohlaví a při nepříznivém zdravotním stavu žalobkyně, bez účasti právní zástupkyně, protokol byl vyhotoven nepravdivě. Žalovaný se v řízení dopustil průtahů. Mezi pohovory byl více než roční prostoj, rozhodnutí ve věci bylo vydáno až po skoro dvou letech od zahájení řízení. Za druhé, žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav. Ve výpovědích v obou pohovorech nejsou zásadní rozpory, naopak je lze považovat za vzájemně se doplňující. Obecně je možné tyto nesrovnalosti vysvětlit způsobem, jakým byl první pohovor veden (mužský pracovník, jemuž se žalobkyně ostýchala určité informace sdělit, její zdravotní stav), nebo jsou zcela nepodstatné. Za třetí, rozhodnutí je vůči žalobkyni dehonestující, je používána hanlivá zdrobnělina pro označení její sexuální

orientace, k níž se žalobkyně hlásí. Žalovaný vychází ze stereotypních představ o LGBT komunitě. Nedostatečně si též zjistil informace o zemi původu ohledně tohoto druhu prostituce. Rozhodnutí je tak spíše než na objektivně zjištěných skutečnostech založeno na předsudcích. Za čtvrté, žalovaný zpochybňuje sexuální orientaci žalobkyně, aniž pro to má objektivně základ. Je totiž ve smyslu zákona o azylu rozhodné, zda tyto důvody u žadatele o udělení mezinárodní ochrany shledává původce pronásledování. Za páté, žalovaný nedostatečně vypořádal námitky týkající se zpráv o zemi původu. Ty se týkaly zejména zprávy MZV ČR k X prostituci (jíž je vytykána obecnost, odtrženost od země původu, nejasná metodika tvorby a v neposlední řadě rozpor s jinými zprávami k témuž tématu), zprávy CEDOCA (zaměřené na gaye-muže). I tak lze nicméně ze spisového názoru dojít k závěru, že k perzekuci z důvodu sexuální orientace může dojít. Opatřování zpráv o zemi původu je povinností především žalovaného. Nelze-li v situaci důkazní nouze vyloučit, že žalobkyni hrozí azylově relevantní nebezpečí, mělo být postupováno v souladu se zásadou *in dubio pro mitius* a mezinárodní ochrana měla být udělena.

42. Žalobkyně proti rozhodnutí vznáší velké množství dílčích námitek různé úrovně závažnosti. Svou argumentaci rozčlenila již v žalobě do zhruba pěti vzájemně provázaných okruhů, popsaných v předchozím odstavci. Soud tedy při přezkumu sledoval zejména tyto argumentační linie, neboť „*není povinen vypořádat každou dílčí námitku účastníka, pokud proti jednotlivě vzneseným námitkám vystaví vlastní ucelený argumentační systém, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí.*“ [rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 19].
43. Za klíčové považuje soud dvě vzájemně provázané výhrady, jimiž jsou nevěrohodnost azylového příběhu žalobkyně, kterou žalovaný dovodil z rozporů mezi prvním a druhým pohovorem, a vady řízení, jichž se měl žalovaný dopustit právě při konání prvního pohovoru. Pokud jde o samotné posouzení otázky, zda žalovaný dospěl ke správnému závěru ohledně (ne)věrohodnosti azylového příběhu žalobkyně, lze poukázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, v níž se otázce věrohodnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany věnoval opakovaně (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 Azs 49/2008 83, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, ze dne 30. 6. 2010, č. j. 9 Azs 17/2010-182, ze dne 26. 2. 2008, č. j. 2 Azs 100/2007-64, ze dne 27. 9. 2019, 4 Azs 345/2018-32, ze dne 22. 5. 2009, č. j. 5 Azs 7/2009-98, ze dne 29. 8. 2019, č. j. 9 Azs 39/2019-77, ze dne 10. 6. 2021, č. j. 7 Azs 354/2020-31, ze dne 24. 2. 2023, č. j. 4 Azs 30/2023-24, a ze dne 23. 1. 2025, č. j. 2 Azs 220/2024-25 a další). Vyplývá z ní, že v mnoha případech je rozhodná samotná výpověď žadatele o udělení mezinárodní ochrany a klíčovým faktorem se pak stává posouzení jeho celkové věrohodnosti a posouzení pravděpodobnosti, zda k událostem jím tvrzeným došlo tak, jak sám uvádí.
44. Břemeno tvrzení v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany přitom stíhá žadatele. Jistá procesní aktivita je ovšem požadována i po správním orgánu, který by měl v průběhu pohovoru se žadatelem vhodně kladenými otázkami zjistit, zda jím tvrzené skutečnosti jsou relevantní pro udělení mezinárodní ochrany, a tvrzení žadatele podle toho klasifikovat (srov. již cit. rozsudek č. j. 5 Azs 66/2008-70 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2018, č. j. 10 Azs 254/2017-40). Břemeno důkazní je pak v řízení o udělení mezinárodní ochrany rozloženo mezi správní orgán a žadatele. Správní orgán má povinnost použít veškeré dostupné prostředky k zajištění nezbytných důkazů,

včetně informací o zemi původu. Stěžejní význam v tomto typu řízení má nicméně výpověď žadatele. Informace jím uvedené společně se získanými zprávami o zemi původu totiž slouží jako podklad pro rozhodnutí (§ 23c zákona o azylu). Váhavé, vyhýbavé či nepřesné informace, které navíc žadatel v průběhu řízení ještě mění, jsou proto chápány jako účelové, nevěrohodné a pro azylové řízení nedostatečné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2012, č. j. 7 Azs 21/2012-37).

45. Nejvyšší správní soud také v již citovaném rozsudku č. j. 6 Azs 235/2004-57 uvedl, že *„[n]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“*. Rovněž v rozsudku ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63, Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„[z]ásada tzv. materiální pravdy má v řízení o udělení azylu svá specifika spočívající v pravidelné nedostatečnosti důkazů prokazujících věrohodnost žadatelových tvrzení. Je však na správním orgánu, aby prokázal či vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností vážících se na stěžovatelova tvrzení, anebo alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu.“*
46. Jinak řečeno, řízení o udělení mezinárodní ochrany je specifické tím, že je v něm často nutno rozhodovat za situace důkazní nouze (srov. např. již citovaný rozsudek č. j. 2 Azs 100/2007-64 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003-89), že jde o prospektivní rozhodování (tj. posuzuje se důvodnost strachu z pronásledování či riziko vážné újmy v budoucnu) a že nesprávné rozhodnutí má pro stěžovatele obzvláště závažné důsledky. Těmto specifikům odpovídá i zmíněný standard a rozložení důkazního břemene, jež jsou vychýleny ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu. Pokud se tedy žadatel o mezinárodní ochranu po celou dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany drží jedné dějové linie, jeho výpovědi lze i přes drobné nesrovnalosti označit za konzistentní a za souladné s dostupnými informacemi o zemi původu, pak je třeba z takové výpovědi vycházet.
47. Specifikem řízení ve věci mezinárodní ochrany je rovněž zásada „v případě pochybností ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“. Tento závěr potvrdil Nejvyšší správní soud například v již citovaném rozsudku č. j. 7 Azs 354/2020-31. Vyslovil, že *„[j]sou-li dány skutečnosti, na základě nichž lze předpokládat, že k porušení základních lidských práv a svobod žadatele o azyl došlo, nebo mohlo by s ohledem na postavení žadatele ve společnosti, s přihlédnutím k jeho přesvědčení, názorům, chování atd., dojít, a správní orgán nemá dostatek důkazů o tom, že tomu tak nebylo či nemohlo by v budoucnu být, pak tyto skutečnosti musí správní orgán v situaci důkazní nouze zohlednit, a to ve prospěch žadatele o azyl (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 - 89).“*
48. Jelikož přes maximální úsilí žadatele i správního orgánu nebude vždy možno řadu jeho tvrzení doložit či vyvrátit, uplatňuje se pro taková tvrzení důkazní standard „přiměřené pravděpodobnosti“. To znamená, že pokud je byt' jen přiměřeně pravděpodobné, že tvrzení žadatele je pravdivé nebo že se určitá skutečnost udála tak, jak uvádí žadatel, správní orgán nesmí toto tvrzení prohlásit za nevěrohodné a vyloučit jej z dalšího posuzování. Z důkazního standardu „přiměřené pravděpodobnosti“ nemusí správní orgán vycházet tehdy, pokud dospěje k závěru, že žadatel je nevěrohodný ve všech relevantních aspektech své žádosti. V tomto případě může správní orgán bez dalšího

- posoudit žadatele jako nevěrohodného a nemusí se dále zabývat hodnocením jednotlivých tvrzení a skutečností (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 6 Azs 3/2012-45, a již citovaný rozsudek č. j. 7 Azs 354/2020-31).
49. Vymezením kritérií posuzování věrohodnosti žadatele o mezinárodní ochranu se zabývá mimo jiné příručka EASO [Evropského azylového podpůrného úřadu; nyní Agentura Evropské unie pro otázky azylu (EUAA) – poznámka soudu] Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System z roku 2018. Mezi základní kritéria posuzování věrohodnosti výpovědi žadatele patří její vnitřní a vnější konzistence, dostatečná podrobnost a plausibilita. Pomocným (doplňkovým) kritériem je způsob vystupování žadatele (tedy ty aspekty výpovědi, které se netýkají jejího obsahu). Podrobně se výkladem těchto kritérií zabýval Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 24. 2. 2023, č. j. 4 Azs 30/2023-24, na nějž lze v tomto ohledu odkázat.
50. Vnitřně konzistentní je taková výpověď, která je podávána totožně ve svém základním příběhu po celou dobu správního řízení, a to i přes drobné nepřesnosti, pokud tyto nepřesnosti nepodřívají celkovou věrohodnost žádosti. Od žadatele nelze očekávat, že bude po celou dobu řízení uvádět naprosto totožné časové a dějové aspekty svého příběhu a nelze po něm požadovat, aby si zcela přesně po celou dobu vybavil časy, data a okolnosti. Žadatel však nesmí podávat informace způsobem, který zavdává důvod pochybovat o pravdivosti příběhu. Případné rozpory musí žadatel umět uspokojivě vysvětlit. Konzistence výpovědi však není nutně indikátorem věrohodnosti, neboť to může v některých případech být známkou toho, že nepoctivý žadatel se svůj příběh „dobře naučil“. Rozpory, na nichž správní orgán zakládá svůj závěr o nevěrohodnosti, se tedy musí týkat významných skutečností a musejí přesvědčivě vypovídat o nevěrohodnosti žadatele (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2024, č. j. 5 Azs 306/2023-51).
51. O vnější konzistenci výpovědi jde tehdy, pokud příběh je v souladu s všeobecnými informacemi, zprávami o zemi původu, informacemi poskytnutými třetími osobami (např. rodinnými příslušníky), lékařskými zprávami atd. Azylový příběh by pak měl být dostatečně detailní ohledně stěžejních okolností, je však potřeba zohlednit i individuální okolnosti, kterým mohou mít vliv na to, že žadatel není schopen požadované detaily uvést. Nakonec plausibilní je taková výpověď, v níž tvrzené skutečnosti jsou pravděpodobné či uvěřitelné. Vychází se z toho, co lze považovat za očekávatelný, uvěřitelný, pravděpodobný běh událostí. Hodnocení tohoto aspektu může být ovlivněno kulturou, jazykem a tradicemi. Závěr o nevěrohodnosti žadatele by neměl být založen na domněnkách či spekulacích. Plausibilita výpovědi se částečně překrývá s vnitřní i vnější konzistencí výpovědi. Je potřeba ji posuzovat s ohledem na žadatelovo zázemí, vzdělání, pohlaví a kulturu. Nejvyšší správní soud v tomto kontextu ve své judikatuře zdůrazňuje, že je nutné trvat na důsledném a přezkoumatelném zhodnocení všech známých skutečností ve vzájemném kontextu bez přehnaného důrazu na jediný aspekt, které musí být vedeno skutečnou snahou správního orgánu zjistit, zda žadatelé o mezinárodní ochranu vypovídají pravdivě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2024, č. j. 5 Azs 144/2024-31).
52. V projednávané věci dospěl žalovaný v napadeném rozhodnutí k závěru, že azylový příběh žalobkyně spočívající v její obavě z ohrožení ze strany rodiny kvůli její homosexuální orientaci byl nevěrohodný. Žalovaný svůj závěr o nevěrohodnosti postavil mimo jiné na několika momentech, které se v obou pohovorech měly lišit. Jde

- konkrétně o výhružku („jsi mrtvá“), již měl otec podle prvního protokolu z prvního správního úkonu pronést a podle druhého neměl nic říci. Dále se měl odlišovat okamžik, kdy žalobkyně pocítila ohrožení své osoby, tedy buď ihned po otcově výhružce, nebo až po rozhovoru s jeho učněm. Tento muž ji měl původně kontaktovat telefonicky, posléze bylo nicméně žalobkyní tvrzeno, že se tak událo osobně.
53. Určité odlišnosti lze vysvětlit i tím, že se tzv. „ztratily v překladu“, nebo i tím, že žalobkyně není rodilou mluvčí jazyka, v němž s ní bylo v řízení jednáno (byť si jej zvolila, a pokud by trvala na jednání ve své mateřštině, musel by jí žalovaný vyhovět). To se týká odlišnosti, že měl otcův učedník žalobkyni podle původní výpovědi kontaktovat telefonicky, a posléze se tak mělo stát při osobním setkání, což žalovaný dovodil z překladu francouzského výrazu jako „volat“. I toto sloveso lze přitom v češtině použít ve více významech, vzájemně odlišných podle konkrétní slovesné vazby v kombinaci s určitým mluvnickým pádem – zatímco spojení s dativem (komu) odkazuje na prostředky vzdálené komunikace, užití akuzativu (koho) naopak zpravidla znamená osobní kontakt.
54. Z pohledu věrohodnosti je nicméně zásadní i určitá (ne)konzistentnost azylového příběhu, jak plyne ze zmiňované judikatury. V tomto ohledu je zarážející, že žalobkyně v prvním pohovoru tvrdila, že proběhl jeden pokus o její otravu, po němž se rozhodla rodný dům opustit, v případě druhého pohovoru se tak však rozhodla až poté, co jí měl být do jídla jed přidán podruhé. V prvním pohovoru tedy žalobkyně patrně nezmínila první incident, což soud dovozuje z toho, že při obou správních úkonech udala, že nabídla svou porci nejprve dětem, a byla usměrněna rodinnými příslušníky, že nejmladší členové domácnosti již jedli. Žalobkyně tento rozpor nijak nevysvětlila, a to ani v pozdějších fázích řízení správního, ani nyní před soudem.
55. Zároveň nejde zjevně o okolnost, na niž by mohly mít vliv vady řízení, které žalobkyně namítá. Ty se koncentrují kolem skutečností, že pohovor byl veden mužem a žalobkyně měla v jeho průběhu pociťovat zdravotní obtíže. Lze chápat určitý ostych, pokud měla vypovídat o skutečnostech týkajících se její intimní sféry, nicméně tak nelze kvalifikovat otázky údajné otravy. Rodina žalobkyně se ji totiž měla pokusit usmrtit buď jednou, nebo dvakrát. V tom lze naopak spatřovat rozpor v tvrzeních, který vysvětlen nebyl. Soud má za to, že výpověď o této okolnosti ani nemohla být ovlivněna vadami, které žalobkyně namítá, především kvůli tomu, že otázka směřuje nikoliv do intimní sféry žalobkyně, ale do jiných částí azylového příběhu. Uvedená odlišnost tak nebyla vysvětlena rovněž. Nemůže na tom nic změnit ani to, že mezi oběma pohovory byl více než roční prostoje, uvedený rozpor nelze dost dobře vysvětlit zapomínáním v důsledku plynutí času. Soud rovněž nesdílí názor žalobkyně v tom směru, že pro její námitky je celý pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany provedený dne 26. 4. 2023 procesně nepoužitelný. Je vždy toliko třeba, aby údaje a tvrzení žalobkyně uvedené v rámci tohoto pohovoru byla pečlivě posuzována i z hlediska možného ovlivnění žalobkyní namítanými vadami.
56. Nejasné zůstalo také to, kdy žalobkyně pojala strach, že se ji pokusí rodina usmrtit, zda to bylo po výhružce otce, nebo až poté, co ji s tímto plánem seznámil otcův učeň. I tento okamžik lze mít za zásadní, a soud má za to, že nebylo uspokojivě vysvětleno, která z těchto variant je „správná“. V kontextu výše uvedeného rozporu v počtu pokusů o otravu žalobkyně lze učinit závěr, že výpověď nebyla překroucená. Je navíc otázka, zda je možné reakci nábožensky silně založeného otce chápat jako výhružku. Soud má spíše

za to, že se jednalo o spontánní reakci, jíž by v křesťanské kultuře odpovídalo například prokletí.

57. Žalobkyně navíc uvedla, že s ní otec (ať už jí vyhrožoval či nikoliv) po incidentu několik dnů či týdnů nemluvil, a po určité době se ji rodina pokusila otrávit. Soud považuje tento průběh událostí za nepravděpodobný. Především má za to, že pokud by ji příbuzenstvo v čele s otcem skutečně mínilo otrávit, že by byla vystavena výhrůžkám patrně opakovaně. V uvedené verzi byla žalobkyně varována pouze jednou (pokud skutečně o výhrůžku šlo, o čemž soud přesvědčen není, viz výše). Následovalo poměrně dlouhé „období klidu“, následně měl být učiněn pokus o její usmrcení jedem v jídle (ať už jednou, nebo dvakrát).
58. Soud rovněž nemá za plausibilní ani za přiměřeně pravděpodobné tvrzení žalobkyně o tom, že jí měla její rodina podat otrávenou rýži. Žalobkyně tvrdila, že tak usuzovala ze skutečnosti, že jí odmítnutou porci rýže již nikdo další z rodiny nejedl, neboť otec řekl všem, aby tu rýži nejedli. Soud má ovšem za to, že nezáměr ostatních členů rodiny o porci rýže žalobkyně lze vysvětlit mnoha jinými způsoby než jejím otrávením a otcovým zákazem. Sama žalobkyně kupř. uvedla, že při jejím příchodu domů byly děti již po jídle, pročez nemusely mít o další jídlo zájem z důvodu sytosti. V „usměrnění“ dětí ze strany nevlastní matky žalobkyně s odůvodněním, že již jedly, pak podle názoru zdejšího soudu také nelze bez dalšího spatřovat to, že jídlo určené pro žalobkyni bylo otráveno. Nic takového nelze dovozovat ani ze skutečnosti, že předmětná porce rýže byla následující den vyhozena. Byla-li by rýže skutečně otrávena, pak by nic nebránilo rodině, aby porci žalobkyně následující den ohřála a předložila ji žalobkyni znovu, jestliže nebylo nijak neobvyklé ohřívat zbytky následující den k další konzumaci. Rýže mohla být vyhozena dost dobře také například proto, že již druhý den nebyla požitelná, když „tam zůstala“, anebo proto, že jí bylo již menší množství, které se nevyplatilo znovu ohřívat.
59. Zdejší soud sdílí také pochybnosti žalovaného o věrohodnosti tvrzení žalobkyně, podle kterého měla v zemi původu provozovat homosexuální prostituci. Žalobkyni popsaný způsob získávání klientely v silně konzervativní v X zemi, jakou je země původu žalobkyně, se nejeví věrohodně, když soud by považoval za mnohem pravděpodobnější, že se vzhledem k silnému sociálnímu stigmatizování a hrozbě vězení většina kontaktů bude odehrávat v rámci prověřených sítí známých, kde důvěra a doporučení hrají zásadní úlohu pro ochranu před policií nebo násilím. Rovněž lze předpokládat využívání šifrovaných aplikací a sociálních sítí, kde lze identitu lépe skrývat za soukromými profily. Tomu by ostatně odpovídalo i tvrzení žalobkyně v rámci pohovoru konaného dne 29. 5. 2024, kdy mimo jiné uvedla, že jde v podstatě o omezený okruh lidí, kteří to dělají tajně a kteří si mezi sebou vyměňují kontakty. S tímto je však v příkrém rozporu tvrzení žalobkyně, že si klientky nacházela primárně v baru a na místech všeobecně známých těmito kontakty. Věrohodnost této části azylového příběhu žalobkyně podkopává navíc tvrzení ohledně podstatné složky prostituce, kterou je odměna za tyto služby, kterou žalobkyně k přímým dotazům žalovaného nedokázala ani rámcově specifikovat a vypovídala v tomto směru velmi vágně a vyhýbavě. Lze přitom předpokládat, že při skutečném provozování takto v zemi původu žalobkyně vysoce rizikové činnosti bude mít mnohem přesnější představu o cenách v „oboru“ či alespoň o tom, kolik v minulosti dostávala než jen, že to záviselo na času stráveného s danou osobou a neplatí se to špatně.

60. Konečně si žalobkyně protiřecila i ohledně tvrzení o své X orientaci, když jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany uváděla od počátku obavu ze své rodiny, protože je X s tím, že měla rok a půl romantický (míněno nekomerční) vztah s jinou ženou, a naproti tomu v rámci druhého pohovoru (za přítomnosti své zástupkyně a pracovnice žalovaného) na přímý dotaz uvedla, že si nemyslí, že je X, je v podstatě neutrální, nemá žádné preference a nemůže se zařadit. V tomto případě se podle mínění soudu jedná o zásadní rozpor v tvrzení žalobkyně s negativním dopadem na věrohodnost dalších jejích tvrzení. Z výpovědi žalobkyně rovněž nevyplývá, že by popisovala toliko svoje aktuální rozpoložení ovlivněné probíhajícím azylovým řízením a vleklými zdravotními obtížemi.
61. Soud proto uzavírá, že má závěr žalovaného o nevěrohodnosti výpovědi žalobkyně za správný. Žalovaný ve výpovědi žalobkyně identifikoval několik uspokojivě nevysvětlených podstatných rozporů, nejasností, vágností a neplausibilních tvrzení. Taková kombinace pak ve svém souhrnu подрývá celkovou věrohodnost žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany.
62. K námitce, že řízení od jeho zahájení do skončení trvalo skoro dva roky, soud uvádí, že zákon o azylu skutečně stanoví nejdelší přípustnou délku správního řízení odchylně od s. ř., a to konkrétně na šest měsíců od poskytnutí údajů k žádosti ve smyslu § 27 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Tuto lhůtu lze v případech právně či skutkově složitých prodloužit, a to až o devět měsíců podle § 27 odst. 2 zákona o azylu, a zcela výjimečně ještě o další tři měsíce podle § 27 odst. 3 téhož předpisu. Údaje k žádosti žalobkyně sdělila dne 26. 4. 2023. Řízení mělo skončit vydáním rozhodnutí nejpozději dne 26. 10. 2024, kdy však uplynula lhůta pro vydání rozhodnutí marně. Žalobkyně poté podala dne 16. 1. 2025 návrh na opatření proti nečinnosti směřovaný ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců. Uvedený správní orgán jej postoupil žalovanému, a tento rozhodnutí ve věci vydal dne 25. 2. 2025. Soud musí žalobkyni přisvědčit v tom, že byla překročena nejdelší přípustná lhůta pro vydání správního rozhodnutí.
63. Obecně platí, že je třeba se proti nečinnosti bránit návrhem k nadřízenému správnímu orgánu podle § 80 s. ř. (což žalobkyně úspěšně učinila), případně poté speciálním typem žaloby podle § 79 a násl. s. ř. s. Z ničeho neplyne, že by žalobkyni byla způsobena újma opožděným vydáním rozhodnutí. V návrhu na opatření proti nečinnosti tvrdila, že je neúměrně zatěžována opětovnými žádostmi o pracovní povolení, které je svázáno s platností průkazu žadatele o mezinárodní ochranu, jenž je žalobkyni prodlužován, ale ve velmi krátkých intervalech, a zaměstnavatelé tak nejeví o takového pracovníka zájem.
64. S tímto lze obecně souhlasit, nicméně žalobkyně v řízení nijak neprokázala ani z předloženého správního spisu neplyne, že by se snažila pracovní povolení získat. V žalobě je uvedena námitka již vznesena bez uvedeného zdůvodnění. V této situaci tedy soud konstatuje, že k překročení nejdelší přípustné lhůty pro vydání rozhodnutí sice došlo, nicméně zároveň nevyšlo najevo, že by jejím překročením byla žalobkyni způsobena újma, již by bylo možné posoudit a zohlednit při rozhodování v projednávané věci. Žadatel o mezinárodní ochranu požívá v zásadě všech výhod shodně s osobou, které byla mezinárodní ochrana již udělena, bez ohledu na dobu, na níž mu byla platnost průkazu prodloužena. Námitka proto z hlediska projednávané věci důvodná není.
65. Dále soud k žalobkyní namítané stereotypizaci sexuálních menšin uvádí následující. V tomto ohledu žalobkyně namítala, že žalovaný pro označení její sexuální orientace

používal nevhodnou zdrobnělinu. Žalovaný je správním orgánem, a řízení o udělení mezinárodní ochrany je ze své podstaty rovněž řízením správním. Uplatní se na něj tedy obecné zásady správního řízení, jak je definuje § 2 až § 8 s. ř., pochopitelně s výjimkou těch ustanovení, jejichž použití zákon o azylu vylučuje. Mezi ně patří i princip vstřícnosti a slušnosti. Žalovaný pochybil, pokud v rozhodnutí označoval sexuální orientaci žalobkyně zdrobnělinou, která může být v určitém kontextu považována za dehonestující. Soud však zároveň nemá za to, že by šlo o vadu způsobující nezákonnost napadeného rozhodnutí. Rovněž tak ze správního spisu nijak nevyplývá, že by žalovaný užitím předmětné zdrobněliny zamýšlel jakkoli snižovat vážnost žalobkyně. Soud rovněž nemá za to, že by v tomto případě mělo jít o neprofesionalitu žalovaného, ale spíše usuzuje na to, že žalovaný dostatečně rychle nezachytil vývoj v preferencích LGBT komunity, pokud jde o označení pro homosexuální ženy.

66. Otázkou propojenou s předchozí výhradou jsou i výhrady týkající se objektivitu a ucelenosti zpráv o zemi původu. Úvodem je třeba poznamenat, že jde o situaci, která je svým způsobem v českém kontextu velmi specifická. Žalobkyně pochází ze země, z níž do České republiky mnoho žadatelů o mezinárodní ochranu neproudí, její azylový příběh je navíc založen na tvrzeném pronásledování soukromými osobami z důvodu její sexuální orientace. To pochopitelně nezabavuje žalovaného jeho povinnosti ověřit plauzibilitu výpovědí žalobkyně, jedná se však o situaci, v níž bude v důkazní nouzi nikoliv pouze žalobkyně, ale i sám žalovaný.
67. Není tak zřejmé, z čeho žalobkyně dovozuje, že zpráva centra CEDOCA se věnuje postavení žen-leseb nedostatečně. Soudu ani není z úřední činnosti známo, že by byly vyhotovovány zprávy o zemích původu týkající se postavení výhradně žen menšinové sexuální orientace. Žalobkyně nakonec žádnou takovou zprávu nepředložila ani neoznačila s tím, že vždy se navržený důkaz věnoval obecně postavení LGBT+ komunity, tedy též otázkám situace mužů, případně transsexuálních osob). Soud má naopak za to, že žalovaným opatřené podklady jsou dostačující, neboť se věnují obecně otázkám postavení LGBT+ osob v zemi původu žalobkyně.
68. V dané souvislosti je rovněž třeba mít na paměti, jaká okolnost měla zavdat žalobkyni tvrzenému pronásledování důvod. Soud nemá za to, že by jí byla zrovna prostituce. Z předestřené azylové příběhu pro něj naopak plyne, že šlo o konflikt se soukromými osobami, který měl vzniknout přistižením žalobkyně při sexuálních aktivitách s jinou ženou. Důvodem jejího ohrožení ze strany rodiny v zemi původu tak měla být její tvrzená sexuální orientace jako taková.
69. Ohledně zprávy o X prostituci soud především poznamenává, že vlastní rešerše žalovaného jsou v řízení o mezinárodní ochraně podkladem zcela běžným (rozsudek NSS ze dne 26. 1. 2021, č. j. 6 Azs 327/2020-29). Zprávu týkající se X prostituce vyhotovilo zastoupení České republiky v Dakaru, jehož diplomatická působnost zahrnuje i zemi původu žalobkyně. Lze namítnout, že pracovníci velvyslanectví nejsou přítomni přímo v X, jelikož úřad sídlí v Senegal. Jde nicméně o zemi obdobné kulturní a společenské identity, rovněž bývalou francouzskou kolonii, v neposlední řadě většinově muslimskou. Lze mít proto za to, že podmínky zjištěné zaměstnanci zastupitelského úřadu na místě budou obdobné jako v zemi původu žalobkyně. Je proto přípustné takovou zprávu o zemi původu použít.

70. Ze spisu navíc neplyne, že by bylo rodině žalobkyně známo, že provozovala prostituci. Tvrzené obtíže se tak v zásadě koncentrovaly „pouze“ okolo její sexuální orientace, a nikoliv této činnosti. I pokud by byla uvedena zpráva o zemi původu ne zcela přesná, nešlo by o pochybení, které by nutně způsobilo nezákonnost napadeného rozhodnutí, jelikož nejde o stěžejní důvod, pro nějž by byla žalobkyně pronásledována. Tím je její sexuální orientace, nikoliv (X) prostituce, jak bylo uvedeno výše.

VII. Závěr a náklady řízení

71. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobkyní uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
72. Důkazy navrhané žalobkyní soud neprováděl, neboť v případě vládní strategie rovnosti, článků ze serveru Theconversation.com, Africaguinee.com a Gomag.com, a zprávy agentury UNAIDS se jedná o důkazy k projednávané věci se bezprostředně nevztahující. Pokud jde o zprávu Immigration and Refugee Board of Canada, obsahuje tento dokument informace, které lze zjistit i ze správního spisu (např. z informace zpracované sdružením CEDOCA). Ohledně dokumentu z dílny Comité national de lutte contre le SIDA soud uvádí, že jde o dokument v současnosti již přes deset let starý, a tedy neaktuální. Kromě toho byly důkazy žalobkyní navrhovány formou poznámek pod čarou bez jasné specifikace tvrzení, k jehož prokázání jsou navrhovány. Některé z nich (jak uvedeno v bodě 8) také obsahovaly nefunkční odkazy.
73. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 6. května 2026

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
Samosoudce